

BUKET ANLATIYOR

Sabah radyo kanallarını karıştırırken çok sevdiğim bir parçaya denk geldim. Uzun zamandır dinlemediğim eğlenceli bir çocuk şarkısıydı, çok sevindim. Şarkı bitince kanalı değiştirmeye hazırlanıyordum ki, sunucunun söylediklerine inanamadım...

Evet sevgili çocuklar!
Az önce çaldığımız şarkının adını biliyorsanız, vereceğimiz telefon numarasından bize ulaşın! Doğru yanıtı veren ilk dinleyicimiz Tiyatro Zeplin'in "Kış Uykusu" isimli çocuk oyununa iki kişilik davetiye kazanacak!!

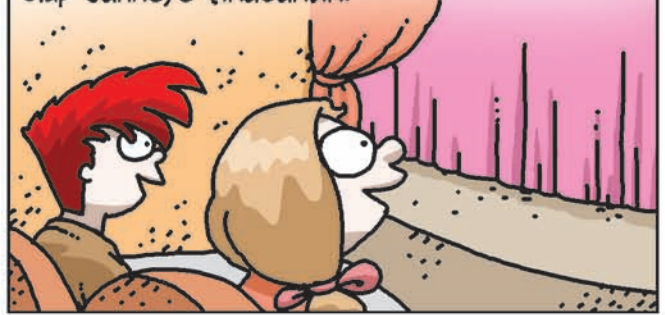
Hemen koşup telefona sarıldım ve verdikleri numarayı arayıp şarkının adını söyledim. Telefondaki görevli ilk arayan olduğumu söyleyince sevinçten deliye döndüm!

Babam, Burak ve beni radyoya götürdü. İlk kez böyle bir ödül kazandığım için çok heyecanlandım. Ödülün tiyatro oyunu olması benim için ayrıca önemliydi. Çok sevmeme rağmen tiyatroya her zaman gidemiyordum... Burak'la ne zaman tiyatroya gitsek oyuncu olmaya karar veriyorduk. Hatta oyunculuk kurslarını araştırmaya başlıyorduk, ama zaman geçtikçe bu hevesimizi unutuyorduk.

Oyun günü yine babam bizi tiyatroya bıraktı. Burak'la yerlerimizi bulup oturduk. Sahneyi, perdeyi, seyircileri görünce yine oyunculuk aşkımız depreşti. Oyunculuk hakkında konuşmaya başladık... Bu kez Burak kesin kararlı olduğunu söyledi. Ben de kararlıydım. Bir kursa yazılacak, en kısa zamanda da iyi birer oyuncu olup sahneye çıkacaktık.

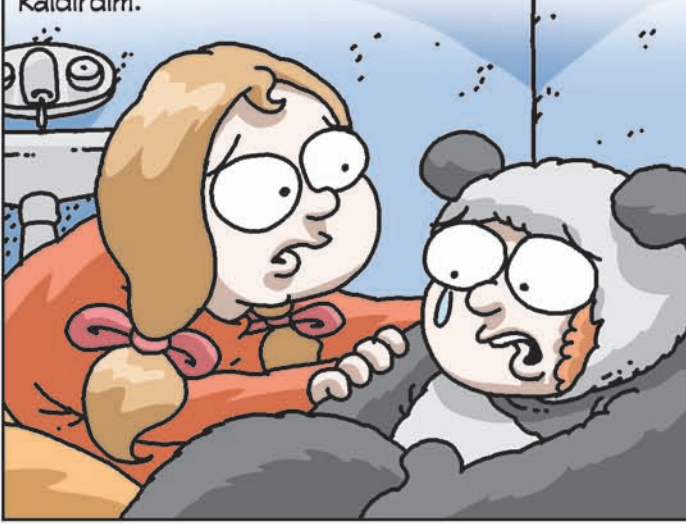
Böyle bir yeteneğimiz olduğuna çok inanıyorduk... Hatta Burak hızını alamayıp ne kadar ünlü olacağından ne kadar çok tanınacağından söz etmeye başladı. İleride büyük tiyatrolarla turnelere çıkıp tüm dünyayı gezeceğini söyledi. Çok yalvarırsam bana da ufak bir iş ayarlayabilmiş... Kendisiyle yeterince dalga geçemedim, çünkü çok sıkışmıştım, acilen tuvalete gitmem gerekiyordu.

Oyunun başlamasına az kaldığı için hızlıca tuvalete gittim. Çıkışta ellerimi yıkarken içeri kostümlü bir kız girdi. Girmesiyle yerdeki su birikintisine basıp kayması bir oldu!

Elim ayağım birbirine dolaştı. Kötü düşmüş, dizini çok kötü incitmişti. Ağlamaya başladı. Bir yandan da oyuna çok az kaldığını, hemen kulise gitmesi gerektiğini söylüyordu... Yardım edip ayağa kaldırdım.

Kulisin yerini tarif etti, yavaş yavaş gittik. Ayağını da burkmuş olmalıydı, üzerine basamıyordu. Yönetmen onu bu halde görünce çok üzüldü. Bir yandan da çok telaşlandı çünkü oyun başlamak üzereydi. Bu durumda oynaması olanaksızdı...

Yönetmen ve oyuncuların kafaları bir anda bana doğru dönünce ensemden bir damla terin sırtıma doğru ilerlediğini hissettim. Sırtarak şöyle dediğimi hatırlıyorum.

Hehehe... Niye öyle bakıyorsunuz?... Ne oluyor?... Hehe..

Sen onun yerine oynayabilirsin!

ř..şaka mı bu?..
Ben oyuncu değilim ki..
Hiç bir şey bilmiyorum ki ben... Hehe...
şaka dı mi?

şaka değilmiş... Kızın rolü çok küçük ama çok önemliymiş... Yavru bir panda ormandan kaçırılıyor, oyunun sonunda da bulunuyormuş. Yani oyunun yalnızca başı ve sonunda gözükmem gerekiyormuş. Kaçırılırken "imdaat!" diye bağırıp, sonunda bulununca da koşarak anne babamın boynuna sarılıyormuşum.

İyice aptallaşmıştım. Yönetmen bana nerede durup ne yapacağımı tekrar tekrar anlatırken hâla böyle bir şeyin olduğuna inanamıyordum. Son olarak kostümlü olarak küçük bir prova yaptırdılar ve hazırsın dediler.

Ve bu gerçekten oldu biliyor musunuz? Ben oyunun başında ve sonunda oynadım... Heyecandan her şeyi, hatta kaçırılırken "imdaat!" diye bağırmayı bile unuttum... Ama Burak'ın yüzünü hiç unutamiyorum..

SON